

ment — . . . (Gesperfen: Det sagde jeg ikke.) Det var den ærede Rigsdagsmands Ord, jeg skrev dem op — og at alle de, som ikke stemme derfor, altsaa ikke skulle ville en saadan gjen-nemgribende og god Ordning af Revisionens og Pensionsvæsenet. Denne samme Sætning er ikke ganske ny, thi den kom frem allerede under den tidligere Forhandling og da blev den bestemt modsagt, og da fandt de, der vare fremkomne med den, sig foranledigede til at tage den tilbage; jeg troer ikke det var godt, at den kom frem dengang, og jeg troer, at det havde været godt, om den ikke var kommen frem endnu engang. (Ja! Ja!); jeg troer, at man maa erkjende, at man kan ville en god Ordning af Revisionsvæsenet og kan ville en god Ordning af Pensionsvæsenet accurat lige godt, enten man stemmer for eller imod denne Udsættelse (Nei! Ja!). Den ærede Rigsdagsmand meente derhos, at der var aldeles Intet skeet siden sidst, og at det altsaa var saameget urimeligere, at man kunde bringe dette Spørgsmaal paany paa Bane. Han antydede imidlertid strax selv som en Indvending, han vilde gaae indpaa, at det ikke var noget Nyt, der var skeet i Landsthinget — jeg skal strax om et Dieblit komme til at tale nærmere om dette Punkt — jeg for mit Vedkommende yttrede ogsaa et bestemt Nei dertil, at det ikke skulde betragtes som noget Nyt, thi der er noget Mere og Andet, som taler for, ikke at tage nogen Beslutning nu. (Gesperfen: Hvad er det?) Jeg troer, at jeg ganske skal kunne tilfredsstille den ærede Rigsdagsmand. Jeg har naturligtvis, som enhver Anden, bestræbt mig for at overveie, hvad det da egentlig var for Grunde, der talte saa stærkt for at faae denne Beslutning afgjort, og i lige Maade har jeg baade overveiet og følt, hvad der talte imod denne Hasten dermed, og begge Dele skal jeg oplyse nærmere. Man har fremhævet, — og jeg har ikke hørt Andet — de to Hovedgrunde for denne hur-

tige Afgjorelse deraf, at det skal være: for det Første, at disse Mand nu skulde kunne blive istand til ret at udvikle sig som dygtige Revisorer, og altsaa foretage en tilfredsstillende Revision, og dernæst har man sagt, at det var af Bigtighed, forat de kunde beskæftige sig med disse Pensionslister, og bringe en god Orden deri. Hvad nu det første Punkt angaaer, saa er man vel enig i, at det Regnskab, de skulde have med at gjøre, det er Regnskabet fra 1ste April 1850 til 31te Marts 1851; man er vel ogsaa enig i, at dette Regnskab ikke bliver forelagt før i det Tidligste henimod Efteraaret 1851, jeg troer ikke, Nogen vil modsige det — skjøndt jeg ikke forstaaer mig saaledes derpaa, at jeg med Bestemthed kan vide Tidspunktet, saa troer jeg dog med Sikkerhed at kunne sige, at før Efteraaret 1851 vil det ikke blive dem forelagt, ja, jeg tager ikke i Betænkning at erklære, at det Regnskab, de første Gang skulle give sig af med, vil først komme henimod October Maaned næste Aar, før kommer det ikke. Men imidlertid, har man sagt, skulle de udvikle sig til dygtige Revisorer. Meget vel, meget rigtigt! So mere i denne Henseende, jo bedre! Nu har man sagt, at man i Tiden, før Regnskabet kommer frem, skulde give dem Noget at beskæftige sig med, hvorved de kunde udvikle sig i Regnskabsrevisionen saaledes, at man herefter skulde faae et ganske andet Regnskab at see end tidligere; men det Arbejde, de kunde faae, kan ikke udvikle dem paa den Maade, thi Regnskabet for 1849 er heller ikke færdigt, det kommer heller ikke frem før til October Maaned, til den Tid kunne de altsaa ikke komme til den Art Udvikling, og Udviklingen vil altsaa falde mere i det Almindelige, vil falde mere i det Vage (Latter), det vil ikke blive nogen Udvikling, som kan være til nogen synderlig Nytte ved en almindelig Revision, og det er aabenbart tillige en temmelig lang Veie at gaae, for at blive udviklet (Latter!).